

Arrest

nr. 81 941 van 30 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 15 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 februari 2012 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. BLOM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker wenste in het huwelijk te treden met de Nederlandse E.V. en hij diende zich aan bij het gemeentebestuur op 25 september 2009. De ambtenaar van de burgerlijke stand weigerde de huwelijksvoltrekking bij beslissing van 22 maart 2007.

1.2. Op 27 juli 2009 diende hij een aanvraag in om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

1.3. Die aanvraag werd op 16 september 2009 niet in overweging genomen door de stad Antwerpen daar verzoeker niet woonde aan het opgegeven adres.

1.4. Op 10 december 2009 diende hij nogmaals een aanvraag in om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet, gevolgd op 18 februari 2010 door een derde dergelijke aanvraag.

1.5. Verzoeker is op 15 juni 2010 gehuwd met een E.V., van Nederlandse nationaliteit, nadat de rechtbank van eerste aanleg bij vonnis van 17 mei 2010 de weigering tot huwelijksvoltrekking teniet deed.

1.6. Op 20 oktober 2010 werd hem een bijlage 19ter afgeleverd, als familielid van een burger van de Unie. Hij werd op 3 november 2010 onder aanhoudingsmandaat gesteld, verdacht van doodslag.

1.7. Verzoeker had recht op een F kaart vanaf 19 maart 2011.

1.8. Op 24 juni 2011 werd verzoeker veroordeeld wegens doodslag.

1.9. Op 3 november 2011 werd hij opgesloten in de gevangenis te Hasselt. Het strafeinde is voorzien op 2 november 2015. Bij beslissing van 16 februari 2012 werd zijn verblijfsrecht beëindigd onder de bijlage 21. De kennisgeving gebeurde diezelfde dag. Dat is de thans bestreden beslissing, waarvan de motieven hieronder vermeld staan.

1.10. Bij beslissing van 19 maart 2012 werden de aanvragen om machtiging tot verblijf ingediend op 10 december 2009 en 18 februari 2010 ongegrond verklaard. De kennisgeving gebeurde op 20 maart 2012.

1.11. De motieven van de bestreden beslissing van 16 februari 2012 waarbij verzoekers' verblijfsrecht beëindigd werd onder de bijlage 21, luiden als volgt:

“BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [N.K.] [...] van Tunesische nationaliteit.

Reden van de beslissing:

Art 42 quater §1, 4° van de wet van 15.12.1980. Het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleidt of vervoegd hebben zoals bedoeld in artikel 40 bis, §2, eerste lid, 1°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer. Betrokkene huwde op 15.10.2010 met [V.E.]. Op die basis diende hij op 20.10.2011 een bijlage 19ter in.

Hij werd op 03/11/2010 opgesloten in de gevangenis van Hasselt, waar hij nog steeds gedetineerd is. Bureau D (gedetineerden) van de Dienst Vreemdelingzaken vroeg de bezoekerslijst van betrokkene op. Hieruit blijkt dat zijn echtgenote hem slechts heel sporadisch bezoekt. Van een gezinscel is dus geen sprake. Betrokkene werd op 24.06.2010 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 jaar wegens slagen en verwondingen met de dood tot gevolg

Uit het medisch attest, opgesteld door de dokter van de gevangenis dd 11.10.2011 blijkt dat betrokkene medisch gezien volledig in orde is. Als een bewijs van sociale en culturele integratie in het Rijk legt betrokkene het trouwboekje voor. Het louter feit dat betrokkene gehuwd is toont op zich geen integratie aan. Gezien betrokkene sedert zijn aankomst in het Rijk regelmatig in de gevangenis verblijft en zware misdrijven heeft begaan, staat het vast dat betrokkene in België zeker niet sociaal en cultureel geïntegreerd is.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van de motiveringsplicht.

2.1.2. Verzoeker licht zijn eerste middel als volgt toe: *“Dat Dienst Vreemdelingen Zaken de motiveringsplicht schendt: Dat de beslissing van Dienst Vreemdelingzaken onzorgvuldig, kennelijk onredelijk en niet afdoende gemotiveerd is; Dat de onzorgvuldigheden blijken uit de bestreden beslissing zelf; - De huwelijksdatum is foutief vermeld, De datum van de correctionele uitspraak is foutief vermeld: - De datum van opsluiting in de gevangenis te Hasselt is foutief vermeld; Dat volledig foute informatie wordt*

weergegeven van zowel de data als de feiten op zich: Dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich verder beperkt tot het poneren van algemene stellingen zonder deze in concreto te beoordelen rekening houdend met de situatie van verzoeker: Zo wordt er onder meer gesteld dat verzoeker niet sociaal cultureel geïntegreerd is, doch men motiveert dit niet verder, laat staan dat men er de nodige bewijzen van voorbrengt: Dienst Vreemdelingenzaken beperkt zich door te stellen dat verzoeker werd veroordeeld tot bepaalde feiten en daarvoor werd opgesloten in de gevangenis. hetgeen volgens Dienst Vreemdelingenzaken bewijst dat verzoeker niet sociaal en cultureel geïntegreerd is: Dienst vreemdelingen trekt zijn conclusies, gevolgd door een negatieve beslissing door zich niet alleen te baseren op onjuiste maar ook op onvolledige informatie. Zo stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat ze de bezoekerslijst van de gevangenis te Hasselt hebben opgevraagd om het bezoek van de echtgenote van verzoeker te checken. Dienst Vreemdelingenzaken vraagt geen bezoekerslijst op van de gevangenis van Antwerpen en Brugge. Het staat dan ook buiten kijf, dat Dienst Vreemdelingenzaken zeer onzorgvuldig en onnauwkeurig te werk is gegaan. Dat de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asiel dan gelet op het voorgaande dan ook onterecht genomen werd en voornamelijk de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden: Dat bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is zich bij de beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, maar de Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (R.v.St. nr. 101.624,7 december 2001). Dat de beslissingen t.a.v. verzoeker de materiële motiveringsplicht flagrant schenden aangezien de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken op grond van de feitelijke gegevens onredelijk tot zijn besluit is gekomen. De beslissing van Dienst Vreemdelingenzaken dient dan ook vernietigd te worden wegens schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel”.

2.1.3. In een eerste middel voert verzoeker samenvattend de schending aan van de motiveringsplicht. Hij stelt dat de bestreden beslissing een foute melding maakt van de huwelijksdatum van verzoeker, een foutieve datum van verzoekers veroordeling vermeldt alsook een foutieve datum van opsluiting in de gevangenis van Hasselt vermeldt. Verzoeker stelt verder dat de bestreden beslissing niet motiveert waarom besloten wordt dat hij niet sociaal en cultureel geïntegreerd is.

2.1.4. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

2.1.5. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, onder meer, vastgesteld dat:

“Art 42 quater §1, 4” van de wet van 15.12.1980. Het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleidt of vervoegd hebben zoals bedoeld in artikel 40 bis, §2, eerste lid, 1°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

(...)

Hieruit blijkt dat zijn echtgenote hem slechts heel sporadisch bezoekt. Van een gezinscel is dus geen sprake. Betrokkene werd op 24 06.2010 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 jaar wegens slagen en verwondingen met de dood tot gevolg.”

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vervolgens vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.1.6. Bovendien geldt dat de verkeerde vermelding van de huwelijksdatum, 15 oktober 2010, in plaats van 15 juni 2010 een louter materiële vergissing behelst die van dergelijke strekking is dat ze de bestreden beslissing niet heeft beïnvloed. Het feit dat verzoeker getrouwd is met mevr. E.V. staat dan ook niet ter discussie. Ook met betrekking tot de datum van de correctionele veroordeling wegens doodslag (24 juni 2010 in plaats van 24 juni 2011) geldt hetzelfde. Er valt niet in te zien hoe de correcte vermelding van de datum van het vonnis, het bestuur zou nopen tot een andersluidende beslissing.

2.1.7. Het feit dat verzoeker op 3 november 2010 in de gevangenis van Antwerpen werd opgesloten en pas na zijn veroordeling naar Hasselt verhuisde, heeft geen invloed op de bestreden beslissing. Immers werden bij de beoordeling van het gezinsleven de recente bezoeken van zijn echtgenote in overweging genomen. Het is niet kennelijk onredelijk dat het bestuur met betrekking tot de bezoeken van verzoekers echtgenote, de actuele situatie heeft beoordeeld. Dit argument kan aldus niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden. Met betrekking tot de sociale en culturele integratie motiveert de bestreden beslissing niet, zoals verzoeker beweert dat verzoeker werd veroordeeld voor "bepaalde feiten", maar dat verzoeker enkel een trouwboekje voorlegde ter staving van zijn integratie, terwijl hij anderzijds sinds zijn aankomst in België regelmatig in de gevangenis verblijft en zware misdrijven heeft begaan. Dit motief kan wel degelijk de bestreden beslissing dragen.

2.2.1. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 40 van de vreemdelingenwet.

2.2.2. Verzoeker licht zijn tweede middel als volgt toe: *"Inbreuk op art. 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dat Dienst Vreemdelingen Zaken artikel 40 e.v. van de wet van 15 december 1980 schendt. Dat Dienst Vreemdelingenzaken meent dat er geen gezamenlijke vestiging meer is zoals voorgeschreven door artikel 40 bis § 2 van de vreemdelingenwet: Dat dit niet juist is. Verzoeker is nog steeds ingeschreven op het adres van zijn echtgenote te 2000 Antwerpen [...]. Dat verzoeker en zijn echtgenote nog steeds gehuwd zijn en ook nog steeds het voornemen hebben om beiden samen hun leven verder te delen. Dat het feit dat verzoeker in de gevangenis verblijft hieraan geen afbreuk doet. Dat de echtgenote van verzoeker, verzoeker blijft steunen en dat zij beiden uitzien naar de dag dat verzoeker wordt vrijgelaten en zij beiden de draad van hun leven verder kunnen oppikken. Dat verzoeker inderdaad een zware fout heeft gemaakt. doch dat hij daar thans de gevolgen van draagt en ook zijn volledig verantwoordelijkheid hiervoor verder opneemt. Dat de echtgenote van verzoeker hem zo veel als mogelijk komt opzoeken.(stuk 3) Dat verzoeker echter in de loop van 2011 werd overgeplaatst naar de gevangenis van Hasselt. Dat het voor de echtgenote zeer moeilijk was/is om hem daar wekelijks te gaan opzoeken. Dat het voor de echtgenote van verzoeker zeer zwaar was, daar zij dit financieel niet aankon en ook medische gezien haar gezondheid dit niet altijd toeliet. Bovendien wenst de echtgenote van verzoeker hem ook financieel te blijven steunen voor zijn noden in de gevangenis, hetgeen maakte dat er voor een trip van Antwerpen naar Hasselt en terug vaak niets overbleef. Dat echter kan worden aangetoond dat in de maanden dat de echtgenote van verzoeker hem in Hasselt niet zo vaak kwam opzoeken, er wel DAGELIJKS telefonische contacten zijn geweest (stuk 4) De zeer veelvuldige stortingen die de echtgenote van verzoeker deed naar de diverse gevangenissen waar verzoeker verbleef, tonen aan dat de echtgenote van verzoeker hem is blijven steunen en dus ook financieel (stuk 5). Wat betreft de bezoeken en telefoongesprekken. kan verzoeker enkel de lijst voorbrengen van de gevangenis van Hasselt (stuk 3). waar hij thans verblijft. De gevangenis van Antwerpen en Brugge kunnen deze gegevens aan verzoeker niet meer meedelen. (stuk 7) Indien Dienst vreemdelingenzaken de moeite had gedaan om die info op te vragen in de gevangenis van Antwerpen. dan hadden zij kunnen vaststellen dat de echtgenote van verzoeker hem in Antwerpen DAGELIJKS bezocht had. Dat in de periodes dat de echtgenote van verzoeker niet op bezoek kon gaan er tussen beiden zeer veel brieven geschreven werden. (stuk 6) Dat beiden vast overtuigd zijn van hun liefde voor elkaar en hopen dat hun huwelijkse leven al snel kan verder gezet worden. Dat verzoeker op zijn beurt vanuit de gevangenis aan zijn integratie werkt en hoopt dat hij voor de strafuitvoeringsrechtbank maatregelen kan bekomen, om enerzijds af en toe naar huis te gaan bij zijn echtgenote en anderzijds de mogelijkheid krijgt om te gaan werken. Verzoeker spreekt perfect Nederlands en is wel degelijk geïntegreerd zodat het vinden van een job geen probleem zal zijn. De negatieve beslissing die thans door Dienst Vreemdelingenzaken werd genomen belemmert echter dat verzoeker voor de strafuitvoeringsrechtbank kan komen. Dat al het bovenstaande alleszins aantoonde dat partijen nog een huwgemeenschap hebben en wel degelijk de bedoeling hebben om na de vrijlating van verzoeker uit de gevangenis verder een duurzame levensgemeenschap op te bouwen. Dat derhalve artikel 40 van de Vreemdelingenwet werd geschonden".*

2.2.3. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40 van de vreemdelingenwet. Hij stelt dat zijn echtgenote hem in Antwerpen dagelijks bezoekt.

2.2.4. Vooreerst merkt de Raad op dat de bestreden beslissing gestoeld is op artikel 42 quater van de vreemdelingenwet en niet op grond van artikel 40 van de vreemdelingenwet. De Raad begrijpt evenwel dat verzoeker aanklaagt dat *'zijn verblijfsrecht werd afgenomen op basis van het feit dat hij geen gezamenlijke vestiging meer heeft met zijn echtgenote'*.

Artikel 42quater § 1, 4° van de vreemdelingenwet luidt evenwel als volgt:

"§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer".

2.2.5. Zoals reeds naar aanleiding van het eerste middel gesteld, wordt in de bestreden beslissing de actuele gezinssituatie beoordeeld. Uit de informatie die gevoegd zit in het administratief dossier blijkt wel degelijk dat verzoekers echtgenote, Mevr. E.V., hem slechts sporadisch bezoekt in de gevangenis van Hasselt. Op basis van deze informatie diende het bestuur aan de hand van haar ruime discretionaire bevoegdheid te beoordelen of er sprake is van een gezamenlijke vestiging. Gelet op het verblijf van verzoeker in de gevangenis is van een gezamenlijke vestiging geen sprake. Uit de informatie van de bezoeken in de gevangenis van Hasselt blijkt dat verzoekers echtgenote hem maar sporadisch bezoekt. Zodoende heeft het bestuur niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat er van een effectief gezinsleven geen sprake is.

2.2.6. De Raad wijst er op dat de verscheidene stukken dewelke verzoeker pas voorlegt bij zijn verzoekschrift niet in rekenschap genomen kunnen worden. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Aan het bestuur kan immers niet verweten worden geen rekening gehouden te hebben met stukken die verzoeker pas na het nemen van de bestreden beslissing naar voor brengt.

2.2.7. Verzoeker brengt bijvoorbeeld ook geen enkel begin van bewijs bij dat zijn echtgenote de bezoekerslijst van de gevangenis van Antwerpen en Brugge aangevraagd zou hebben, doch deze niet verkreeg.

2.2.8. Waar verzoeker thans aanvoert dat er wel degelijk sprake is van een gezinsleven aangezien zijn echtgenote hem regelmatig belt en stortingen doet, merkt de Raad op dat voor zij in het kader van het annulatieberoep de feiten niet opnieuw beoordeelt, doch deze slechts als onwettig, of de beslissing als onredelijk kan bevinden. Gelet op bovenstaande vaststellingen is dit hier evenwel niet het geval. De beoordeling dat er thans geen gezamenlijke vestiging is blijkt wel degelijk uit de gegevens van het administratief dossier.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.2.4. In een derde middel werpt verzoeker de schending op van artikel 8 van het E.V.R.M.

2.2.5. Verzoeker licht zijn derde middel toe als volgt: *"Dat indien verzoeker dient terug te keren naar het land van herkomst hij gescheiden wordt van zijn naaste familie, in het bijzonder van zijn echtgenote [E.V.]; Dat op deze manier het Recht op het gezinsleven ernstig geschonden wordt; Dat het zelfs strijdig is met Art.8 van het E.V.R.M. om het gezinsleven van verzoeker te verwoesten, door hem geen toestemming te geven om onbepert in het land te verblijven. samen met zijn familie. Dat art. 8 E.V.R.M. stelt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven en dat inmenging van enig*

openbaar gezag enkel toegestaan is als het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Dat art.8 E.V.R.M. direct toepasbaar is in het Belgische interne recht. Dat het zowel het feitelijke als het juridische gezin beschermt. Dat het begrip gezinsleven' uit art. 8 E.V.R.M. zich niet alleen beperkt tot de gezinnen die op het huwelijk zijn gebaseerd, maar kan ook andere feitelijke relaties omvatten. Om te bepalen of een relatie een 'gezinsleven' uitmaakt, kan het nuttig zijn met een bepaald aantal elementen rekening te houden, zoals het feit te weten of de leden van het koppel samenwonen en sinds hoelang. (Hof Mensenrechten, 22 april 1997, X., Y. en Z. / Verenigd Koninkrijk, Re Trim.D.H., 1998, 117 noot F. Rigaux; Rep. Eur.Court H.R. 1997, 1, 619) Dat art. 8 wel degelijk een verblijfsrecht impliceert (E.H.R.M. 21.06.1988, Berrebah t. Nederland, Pubi. Hof, Reeks A, vol.138, 14)".

2.2.6. De bestreden beslissing betreft een beëindiging van het verblijfsrecht betreft, zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Aldus gaat verzoeker, waar hij stelt dat hij dient terug te keren naar zijn land, uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Bovendien wijst de Raad er op dat de scheiding van verzoekers echtgenote het gevolg is van verzoekers veroordeling tot vijf jaar gevangenisstraf wegens doodslag. De bestreden beslissing strekt er slechts toe vast te stellen dat er dienvolgens geen effectief gezinsleven meer bestaat.

Het derde middel is zodoende niet dienstig en om die reden onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC